

3:e söndagen efter påsk

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Joh. 16:16–22.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Inför en predikan som denna söndags ligger tanken nära till hands, att det är ett stycke mänskligt företag, att vi tar upp evangeliet ur Jesu predikan vid det första nattvardsbordet och gör det till föremål för utläggning. Det goda syftet och den fromma välmeningen skulle alltså icke kunna dölja denna utgångspunkt i människan, i evangelieboksredaktören eller predikanten. Detta resonemang är dock i grund helt felaktigt. Både strax före och strax efter evangeliet pekar Jesus på hur hans ord genom Den Helige Ande i apostlaämbetet skall tas upp till klara, omfattande, djupgående framställningar, varigenom Kristus förhärligas, påskglädjen uppväcks och trons frukter som bönen överflödar. Jesus pekar vid det första nattvardsbordet på alla följande mässor, på tiden efter uppståndelsen, då efter Jesu vilja och befallning de kristtrogna skall församlas för att avlyssna dagens av Den Helig Ande omsorgsfullt nedtecknade evangelium och dess ords närmare, tydligare, mer överflödande framställning i den apostoliska ämbetspredikan.

När det gäller Jesu ord, de som sades vid det första nattvardsbordet, skall vi vidare slå fast, att de på ett sällsamt, nära nog besvärande, ja, monotont men också medvetet och poängterat sätt kretsar kring, mal och tuggar om ett och samma tema, samma ord, nämligen budskapet om påsken, dess död och uppståndelse: *"En liten tid, och I sen mig icke mer, och åter en liten tid, och I fån se mig"*. Det är inte oviktigt att stanna upp inför denna envetenhet, denna koncentration. Häri ligger vår kristna tros centrum, dess A och O, det, med vilket den står och faller. Detta allt väller fram ur det eviga Ordet självt, ur Jesu predikan om Jesus. Vad apostlarna har att säga härtill, är bara reflexer av Jesu ord, aldrig tillägg, aldrig något eget. Onda profeter och profetissor manar gärna fram bilden av S:t Paulus som den egenvillige skaparen av syndaförlåtelsens och rättfärdiggörelsens religion, av långfredagens och påskdagens kristendom, allt med beklagande att så blev fallet. En feministisk journalist kunde nyligen vid påsktid till detta beklagande

lägga påståendet, att Maria Magdalena skulle skänkt oss en bättre religion, om hon bara fått tillfälle. Så litet förstår man, och så litet kan man förstå, så länge man själv hör till de trons motståndare, som Jesus omtalar med orden: *"men världen skall glädja sig"*. Alltifrån Jesu egen undervisning, ja, alltifrån Guds första evangelium till Adam och Eva, har tron förkunnat just det apostoliska evangeliet om *"Jesus, vår Herre, vilken utgavs för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelsens skull"*. (Rom. 4:24 f.) Allt detta sammanfattar vi sålunda:

- I. utan tron på påsken faller vi under Lagens dom,
- II. bara tron på påsken ger sann glädje och rätt bön,
- III. trons kamp med otron i vårt hjärta upphör först i dödens stund.

I. Utan tron på påsken faller vi under Lagens dom.

Jesus tecknar i dagens evangelium lärjungarnas situation mellan långfredag och påskdag, när han inte längre framstår som Herre, när all hans förkunnelse, också den vid det första nattvardsbordet, ryckts undan och upplösts i otrovårdigheter. Det heter: *"Då skolen I komma att gråta och jämra eder"*. Det är den situation, då vi inte längre tror Gud som vår Fader i Jesus Kristus, då tillträdet till honom upphört, då Gud förvandlas till den, från vilken vi inte kan förvänta oss något gott. Vi har inget att skyla oss med, och vår andelöshet och gudlöshet kallar på domen efter ordet: *"Den illa gör, han illa far"*. Varje knackning på de låsta dörrar, bakom vilka lärjungarna gömmer sig, bebådar inte bara den överstepresterliga häktningsordern utan än mer den bokstavliga gudlösa, trolösa människans undergång inför den rättfärdige, hämnande Gudens dom. Det blir till slut en förökelse och stegring av synden, ett vårt förbannande av den Gud, som vi inte förmådde leva upp till, och som svek oss.

II. Bara tron på påsken ger sann glädje och rätt bön.

Jesus säger: "Men jag skall se eder åter, och då skola edra hjärtan glädja sig, och ingen skall taga eder glädje ifrån eder". Jesus talar här om sin ankomst som den i Ordet utlovade syndens och dödens beseigrare, som den i Skrifterna förkunnade "Herren vår rättfärdighet". (Jer. 23:6) Denna gåva är oåterkallelig från Guds sida, alltid tillgänglig för tron att bruka i nådemedlen. Därmed förvandlas hela vår situation, i det att vi tas in i uppståndelsens härlighet och delar rättfärdighet, liv och salighet med Guds Son. Då blir knackningen på dörren ett stycke av ordet: "I skolen föras fram också inför landshövdingar och konungar för min skull, till ett vittnesbörd för dem och för hedningarna" (Matt. 10:18), och om de kristna bakom de stängda dörrarna vid S:t Petri fängslande heter det då: "men församlingen bad enträget till Gud för honom" (Apg. 12:5), en bön, som nedkallar änglar till S:t Petri befrielse. Så sker, när tron vilar på uppståndelsens grundval och därav hämtar sin glädje.

III. Trons kamp med otron i vårt hjärta upphör först i dödens stund.

Gåvan i den nu förkunnade och utropade påsken är förvisso oåterkallelig, så sant som att icke Kristus vänder tillbaka till graven. Däremot sviktar allt som oftast vår tro, som skall mottaga gåvan, därför att vi inom oss bär på vårt kött, vårt syndafördärv, som får oss att mede aposteln ropa: "Jag arma människa!" (Rom. 7:24) När sjukdom och plåga kommer, när bekymren faller över oss, när vi har kommit till korta, bleknar Kristus bort som den uppståndne och tycks vila död och kall i sin grav. Då kommer över oss just detta, att "I skolen komma att gråta och jämra eder". Så är den kristnes liv alltid fullt av anfäktelser, alltid en strid mellan tron och otron i våra hjärtan. Den kampen är i detta livet ett oeftergivligt och säkert tecken på nådens tillstånd. Först dödskänkan skänker frihet från den kampen. Först då kan vi glädja oss oavbrutet. Viljan till denna fulla glädje är det, som denna söndags rubrik kallar "Hemlängtan", det hopp, som vi har, att det löftet skall uppfyllas: "så att de få se min härlighet, som du har givit mig". (Joh. 17:24)

Amen.